

[Lannung.]

gamle Skader, som bliver redresseret, altsaa om Ting, som der er en vis Tilbøjelighed til at vente med, eventuelt til den store Skattekommission har gjort sit Arbejde færdigt — har gjort kort Proces og klaret de Problemer, som er modne til Løsning, allerede i denne Omgang uden at afvente den store Skattekommissions endelige Afslutning af sit Arbejde.

Blandt Ændringerne hilser jeg med særlig Tilfredshed Bestemmelsen om den saakaldte Bryllupsskat, der ogsaa har været omtalt, og de nye Regler om fraskilt Beskatning. Det er i og for sig ejendommeligt, at den indlysende Logik i ikke at beskattede Parterne i opløste Ægteskaber, som om de stadig udgjorde en økonomisk Enhed med fælles Husholdning, har været saa længe om at sejre, som Tilfældet er. Jeg fristes endog til at tro, at der kunde være gaaet et godt Stykke Tid endnu, maaske baade Vinter og Vaar, hvis et større Dagblad her i Byen ikke i nogle virkelig friske Artikler havde bragt disse Spørgsmaal frem til Debat og ligesom blæst nyt Liv i dem. Man kan beklage, at Fornuftens Sejr kun gælder fremefter, for saa vidt som det kun er fremtidige Skilsmisser, der omfattes af Ændringerne, men paa den anden Side er det selvsagt rigtigt, at man ikke uden videre kan paalægge en Ægtefælle — i Almindelighed vil det være Hustruen, hvis Underholdsbidrags Størrelse er fastlagt bl. a. under Hensyn til, at Manden svarer Skat af Underholdsbidraget — en Pligt til nu at betale denne Skat uden Kompensation. Det havde maaske baade lovtæknisk og i andre Henseender været noget vanskeligt at klare dette Spørgsmaal generelt. Det maa ogsaa erkendes, at Loven aabner en vis Udvej for en Ordning, og det vil være naturligt, at de tidligere Ægtefæller nu i god Forstaaelse eller, hvis det ikke kan opnaas, i hvert Fald den særligt interesserede indbringer Spørgsmaalet om Ændring af Bidragsvilkårene for Overørigheden, hvad Loven hjemler Adgang til, med den Virkning, at Sambeskatningen bringes til Ophør. Ingen af Parterne vil tabe derved, naar blot den hidtil skattefrie Part, som Regel Hustruen, faar Kompensation med et Beløb svarende til den Skat, hun nu kommer til at betale, medens den hidtil skattebetalende

Part, altsaa som Regel Manden, positivt vil vinde ved, at der ikke længere bliver Spørgsmaal om Sambeskatning af Underholdsbidraget og den tiloversblevne Del af vedkommendes Indtægt. Den reelle Skattebesparelse vil jo fremkomme derved, at det er billigere for to at betale Skat af hver sin Del af et samlet Beløb end for een at betale Skat af det samlede Beløb paa Grund af den progressive Skala. Efter de til Grund for Ændringen liggende reale Hensyn, der i første Række har motiveret den, vil det i Almindelighed utvivlsomt være det rimeligste, at den fraskilte Hustru faar Kompensation for det Skattepaalæg, hun nu faar, men til Gengæld hverken faar mere eller mindre, medens den positive Besparelse kommer Manden til gode. Kun i særlige Tilfælde kan der maaske være Rimelighed i en vis Deling. Saa vidt jeg forstaaer, er dette ogsaa den højtærede Finansministers Synspunkt. Det er jo for øvrigt ham, respektive Statskassen, der maa bære Tabet, idet han faar saa meget mindre i Skat, som den reelle Besparelse udgør. Jeg vil gerne i den Forbindelse have Lov til at give alle interesserede det gode Raad, som ikke er dyrt for andre end Finansministeren, at de snarest gør Skridt til at tage en eventuel Sag om Revision af Underholdsbidraget op, hvis de vil have Glæde af den nye Ordning allerede i det kommende Skatteaar, idet Ændringer, foretaget efter Skatteaarets Begyndelse, først faar Virkning for det næste Skatteaar, altsaa eventuelt et helt Aar senere.

Den Ændring, hvorved der indføres visse Lempelser vedrørende Goodwill-Beskatningen, finder jeg særdeles velmotiveret, og jeg mener, at disse Lempelser ved ufrivillig Afstaaelse ogsaa bør ydes, naar det drejer sig om den Erstatning ved Forretningsafstaaelse, som en efter Erhvervs voldgiftsloven beskyttet erhvervsdrivende tilkendes i Henhold til Lovens særlige Undtagelsesbestemmelser. Det er fuldt naturligt, thi den Afstaaelse, der her er Spørgsmaal om — altsaa en Afstaaelse, man dømmes til —, er jo ogsaa ufrivillig og kan formentlig ganske jævntilles med de Tilfælde, der specielt er tænkt paa ved Lovens Affattelse. Jeg haaber, det vil være Finansministeren muligt at udtale, at man vil tage Hensyn ogsaa til de Tilfælde af Goodwill, der her er Tale om, ved Lovens Praktisering.